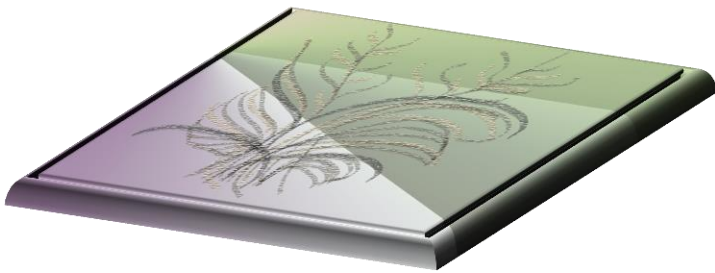

Avtryck i cement

Livet kan ibland ta vändningar av mer bestående karaktär. En del är stora och livsomtumlande och andra kan vara små och irriterande - som avtryck i cement till exempel.

I samband med våra ny- och ombyggnationer så har maken, tillsammans med vår hantverkare, gjutit en ny trappa på husets framsida. Själv satt jag på jobbet och fantiserade om att skriva in nåt i cementen medan den var lagom mjuk. Nåt fint skulle det vara - nåt i stil med "Gud välsigne detta hem!" Eller "Må Herren vaka över dina steg!" Jag skulle skriva med min finaste handstil något som kändes viktigt.

Men så blev det inte eftersom en bekants ouppfostrade hund hann före. Karl-Åke, gubben min, försökte få bort tassavtrycken medan hunden trampade in nya. Först när Karl-Åke smällde ner hunden från trappan ropade hundägaren på henne. Medan hundägaren tittade på, försökte Karl-Åke få bort spåren men cementen luckrades upp och det blev bara värre. Utan ett ord av ursäkt eller försök till kompensation, tog hundägaren sin hund och gick obekymrat vidare.

- Men sa han ingenting, frågade jag irriterat när jag såg eländet.
- Nja, han sa något om att det var fina avtryck efter hans hund, svarade min snälle man som hellre tiger än bråkar.

Hade jag varit på plats så vet jag inte vad jag sagt eller gjort. Jag hade kanske blivit så paff över hundägarens sätt att jag blivit tyst!?

Hade hundägaren direkt bett om ursäkt och erbjudit sig att kompensera oss så hade allt varit bra på en gång. Då vore det bara sånt där som händer men man gör sitt bästa för att reda upp det. Nu blev det för mig ingjutna spår i cement.

Nån dag senare, när cementen torkat, slipade hantverkaren bort det som gick - men de djupare spåren var kvar.¹ Några vackra välkomstord på trappan blev det aldrig!

Det är viktigt att förlåta men det är lättare att förlåta om den andre är ångerfull. Men det står skrivet i Guds ord att vi ska förlåta - inte att det ska finnas vissa förutsättningar för det!

Det här är ett pyttelitet problem i relation till så mycket annat som händer i världen. Men det som är stort i dag har förmodligen börjat med något litet.

Hur hade den här tassavtryckshändelsen kunnat utveckla sig i ett annat sammanhang, på någon annans nygjutna trappa, av någon annan hund. Om jag som är hyfsat sansad kan bli irriterad hur

¹ Efter en tid fick vi möjlighet att prata med hundägaren som därefter såg till att spåren täcktes av en speciell cementblandning. Fast vi rätt ut det hela så vill jag ändå använda det här som ett exempel.

skulle då en despotisk person med makt kunna bli. Hämnd och repressalier står inte alltid i relation till händelsen som orsakat dem.

Jag vill, med denna händelse, visa på hur skört det kan vara mellan människor, grupper, regimer och länder – samt att man inte alltid vet var de labila och besinningslösa människorna finns och vad som framkallar händelser som kan vara svåra att förstå upprinnelsen till. Folk vet inte alltid var de trampar!

Jag brukar illustrera den här tanken med att sätta naglarna mot min underarm och sen dra dem längs skinnet. På oskadad hud kan det till och med kännas skönt även om det lämnar skrapmärken – men på sårig och skadad hud gör det ont. Så om någon överreagerar så kan det vara något, som man utan att veta det, råkar komma åt.

Jag ska gå tillbaka till hundavtrycken och vinkla tankarna från ett annat perspektiv.

Jag blev delägare i en gammal katt när jag gifte mig med Karl-Åke. En honkatt som ibland gjorde sina behov inomhus, även om hon var snäll för övrigt. Till slut blev det ohållbart och vi började ställa ut mat på trappan och gick ut och pratade med henne när hon var där. Hon var van att till stor del rå sig själv så det gick bra att göra så. Karl-Åke var förtjust i sin gamla katt och jag började också tycka om henne när jag slapp kisslukten.

Nu har hon varit borta sen länge men om hon hade varit den som lämnat tassavtryck så hade det varit trevligt. De hade väckt något gott och varmt på insidan – likväl som spår av barn eller barnbarn skulle ha gjort.

Vid min flytt från Storvreta (Uppsala) till Skellefteå hade flyttkillarna försökt dölja ett par skador – bland annat en repa på mitt matbord. Den ersättning jag fick räckte knappt till en duk att täcka skadan med.

Några år tidigare hade en av sönernas trevliga kompisar slagit huvudet i ljuskronan ovanför soffbordet. Kronan föll i bordet med en smäll och skapade ett ordentligt jack. Varje gång jag sedan såg den skadan blev jag varm inombords och tänkte med tacksamhet på att jacket fanns på bordet och inte i Olas huvud! En helt annan känsla än märket i bordet efter flytten!

Så oplanerade avtryck kan bli bestående minnen på både gott eller på ont – oavsett om de finns i cement eller något annat material.